

Smui wezen en haardop lezen

w-c
26-11-85

Bouwe Schnuck (69) is al jong met het schrijven in dichtvorm begonnen. Een jaar of 16 zal hij zijn geweest, toen hij de behoefte begon te voelen zijn gedachten op papier te zetten. In het Nederlands, want Gronings schrijven vond hij toen maar moeilijk. Al was hij dan een geboren Groninger, uit „Stad” afkomstig. Van het „mai” en „dai” in zijn spreektaal kun je niets meer horen, ook al omdat hij als kind van twee richting Veenkoloniën verhuisde.

In Veendam kennen ze hem al jaren, omdat hij van zijn hobby „schrieven” geen geheim maakte in de familiekring en op het werk, bij Duintjer. En hoe gaat dat dan? Bij feestelijke gebeurtenissen word je maar al te vaak gevraagd om ze met voordrachten luister bij te zetten. „Ik ben ook nog jodelaar geweest”, aldus Schnuck, om nog eens te onderstrepen hoe optimistisch hij met zijn liefhebberijen en talenten door het leven is gegaan.

Tot jodelklanken zijn de stembanden nu niet meer in staat, maar zijn geluid draagt nog ver genoeg om zich voor pu-

blik verstaanbaar te kunnen maken. Hij deed dat al eens eerder in „Veenlust” in Veendam, waar ze hem ook kennen van zijn publicaties in „De Veenammer”. Algelopen weekend liet hij zich met dialectvoordrachten horen in zaal 1811 in Noordbroek. Ook in de gemeente Oosterbroek is hij geen onbekende, omdat van zijn hand steeds stukjes worden opgenomen in „Pennestrekken”, een periodieke uitgave voor verborgen talent onder amateurschrijvers. Schrievers ook.

Als voordrager van de week ziet men Schnuck op bijgaande foto in actie. Van de rugzijde weliswaar, maar zodoende krijgt men een betere kijk op het publiek, waartussen nog veel meer amateurschrijvers, soms heel veelbelovend jong, waren gezeten. Men zag hen zichtbaar genieten (en wat is er nu mooier voor een voordrager dan die reacties te vernemen) van Grunneger riemsels, over laifde, over mous en over een soos. Met het gebaar erbij van het glaske aan de mond...

Het was duidelijk voor het publiek: Bouwe Schnuck weet op zijn manier van het leven te genieten. Hij logenstrafte door zijn optreden als voordrager van de week zijn eigen uitspraken in „Pennestrekken” nr 9 (nov.-dec.): „Met veul vesoun nou pensiou niks om t lief wel oald en stief”

Ik zou eerder tot hem willen zeggen: „Zolaank ie smui van haand en van gedachten blieden: gooi penne nait aan kaant, lees haardop wat ie schrieven!”

Om zoals in Noordbroek daar ook anderen mee te gerieven...

En werkelijke ontdekking als poëtisch talent in het Grunnens diende zich er niet aan, ook al, omdat de werkelijke dichters zich in het Nederlands uiten. Daar reken ik Albert-Jan van Dijk (Hoogezand), Wijnand Aaldring (Groningen) en B.

DE VOORDRAGER VAN DE WEEK

Bouwe Schnuck draagt voor, met 'n geboar d'r bie, dat voor de fotograaf wel, maar voor het publiek niet verborgen bleef.

Haandrikman (Gieterveen) toe. De laatste had zijn „Spielerij” met woorden vaak tot de laatste regel bewaard, zoals in het gedicht over de kakafonie van klokken: „Ik wind mij niet meer op...”

Van zijn hand is ook dit, zeker toepasselijk om voor te dragen op een koude novembermiddag:

„Groningen
is zo ver
en ook zo
ijzig koud
maar wel
in meervoud”

Zou Haandrikman wel weten hoe verkillend de grimmige Noordoostenwind over zijn Drentse laagvlakte kan waaien? Goed daarom, dat er in het Groningse dan nog een verwarmende poëziemiddag wordt gehouden... Henk Puister maakte een rijmend verhaal over twee bruiers, die zich in het Drentse land, tijdens de Zuudloardermaart, moed had ingedronken.

Dat was meer maakwerk dan een poging tot poëzie, waartoe hij trouwens ook in staat is. En voor dat laatste kreeg hij een

beschilderde griffeldoos van de redactie van „Pennestrekken”.

Het blaadje (nummer 10 verschijnt in februari a.s.) zal trouwens in grotere oplage dan nu (200) verschijnen en in meer plaatsen in winkels te koop (f 1,-) liggen. Waarom? Omdat, zo stelt de redactie „Groningen groter is en meer inwoners heeft dan de exemplaren, die wij verkopen”. Hou kint...Ik kèn redacties, waar ze met minder optimisme aan het schrijven, stencillen, drukken en verspreiden zijn geslagen.

ZO IS 'T

Met veul vesoun
nou pensiou
niks om 't lief
wel oald en stief

B. Schnuck/Veendam